

De groene daken van familie Genet en hun buren aan de Stuurmankade

Natuur op niveau

Sinds maart geeft Amsterdam subsidie voor het aanleggen van groene daken. De bodembedekertjes zijn een lust voor het oog en bieden bovendien economische voordelen.

tekst en foto's: Elly van der Mark

'Kijk, de Sedum Album staat al in bloei.' René Genet wijst naar de witte bloemetjes tussen de enorme hoeveelheid lage plantjes die het dak van zijn huis bedekken. 'René en zijn vrouw hebben afspraken gemaakt hoeveel tijd hij op het dak doorbrengt, anders is hij er elke vrije minuut te vinden', vertelt Sven van Kuijk, die de daktuin heeft aangelegd. René beamt dat het erg verslavend is. Keek het gezin vroeger vanaf het dakterras aan de Stuurmankade tegen grijze constructies en grind aan, nu spreidt zich een deken van bodembedekertjes voor hen uit. Lopen mag je er niet op, maar het is

een lust voor het oog. René's interesse gaat verder dan het mooie uitzicht op het kijkgroen, zoals hij het noemt. 'Groene daken zijn goed voor de stad', legt hij uit. 'Groen neemt CO2 op en houdt fijnstof vast, dat op een glad oppervlak gaat dwarrelen. Het heeft ook een isolerende werking. De warmte die het 's winters oplevert, is verwaarloosbaar, maar in de zomer zijn de ruimtes direct onder de groenlaag twee of drie graden koeler. De onderliggende dakbedekking gaat tweemaal zo lang mee, doordat het niet aan direct zonlicht blootgesteld wordt. We hebben er dus ook uit economische overwegingen voor gekozen.' Hij loopt naar een bijenkastje en opent het. In de glazen buisjes, die van de voorkant naar de achterwand lopen, zijn series bijeneitjes te zien. 'Het groene dak trekt wilde metselbijtjes aan en één ervan gebruikt dit huisje. Als een buisje vol met eitjes en voldoende voedsel voor het nageslacht zit, metselt de bij het buisje dicht. Volgend jaar komen de eitjes uit.'

Weinig onderhoud

Sven van Kuijk heeft een bedrijf dat projecten op het gebied van groene daken uitvoert. Vanaf het aanvragen van de subsidie en het verwijderen van grind tot en met het uitrollen van de sedummatten. Hij vertelt: 'Sedum wordt gekweekt op kokos-

matten, te vergelijken met graszoden. Om te zorgen voor een goede hechting met de ondergrond, moet het groen na de aanleg een goede plens water krijgen. Daarna moet je er zo min mogelijk aan doen. Het onderhoud is te verwaarlozen, in het voor- en najaar maak je een rondje. Soms moet je een beetje bijmesten of wat onkruid weghalen.'

Subsidie

René is de eerste die subsidie heeft gekregen vanuit de Centrale Stad. Amsterdam geeft subsidie aan iedereen die een groen dak wil (laten) aanleggen. Voorwaarden zijn dat het dak in goede staat verkeert en dat het minimaal 40 m2 groot is. Deze oppervlaktemaat geldt ook voor aaneengeschaalde daken, dus maak je burenhouders enthousiast als je een kleiner dak hebt! De subsidie bedraagt maximaal de helft van het totaalbedrag of € 50 per vierkante meter. Sven licht toe: 'Steden hebben baat bij groene daken. Rotterdam geeft bijvoorbeeld subsidie omdat de stad een waterprobleem heeft: na piekbuien lopen de riolen over. Ze zijn op zoek naar middelen om de waterstromen te vertragen. Sedum neemt water op, dat later weer verdampt. Naast groene daken heb je ook blauwe daken: daarop worden waterreservoirs aangelegd. In Chicago worden groene daken op

Het 'groene' dak van de 8e Montessori School op de hoek C. van Eesterenlaan - Borneokade

grote schaal toegepast om de effecten van hittegolven te beperken. In de zomer kan het in steden wel drie graden warmer zijn dan in buitengebied. Daken en bakstenen houden warmte namelijk heel lang vast. Het bitumen dat als dakbedekking wordt gebruikt, kan wel tachtig graden worden. Als het dak met sedum bedekt is, wordt het maximaal dertig graden. Er gebeurt veel op dat gebied. Nieuwbouw is natuurlijk heel geschikt voor dit soort projecten. De sedummatten kunnen ook op hellingen worden gelegd of zelfs verticaal. Daarvan zijn wereldwijd prachtige voorbeelden te vinden. Maar verticale wanden hebben wel veel meer onderhoud nodig.'

Voorbeelden en uitgebreide informatie: www.ecodaken.nl en www.groenedaken.amsterdam.nl. Google voor foto's van verticale tuinen de naam van botanist Patrick Leblanc.

Hangjongeren als helpers

tekst: Jaap Willems

Ik kijk uit mijn raam op de vierde verdieping en zie ze aan de overkant van de IJburglaan al weer staan, of beter: hangen. Bijna elke avond zijn ze er: een stuk of acht. De meesten waarschijnlijk niet ouder dan een jaar of veertien. Vooral jongens. Altijd vrolijk. In het open portiek hangen de jonge Marokkaantjes tegen de voordeur, tegen elkaar, tegen de glazen wand, op enkele betonnen paaltjes. Ze roken wat, ze kletsen voortdurend en ik zie hun monden bewegen en hun armen zwaaien, ze duwen en trekken aan elkaar, ze maken veel rommel en nogal wat lawaai. Een draagt een ghettoblast. Die hoorde ik enige tijd geleden toen ik het raam open deed. Daarvoor is het nu veel te koud. Eigenlijk best triest: het lijkt me geen lolletje om bij een temperatuur rond het vriespunt in de open lucht je vrienden te moeten ontmoeten.

Op de stoep voor hen liggen natte sneeuwresten. Het lijkt glad. Een oudere dame met een boodschappenmand op wieltjes nadert het groepje; ze ziet hen kennelijk pas op het laatste moment en schrikt onmiskenbaar: ze laat haar boodschappen-

mand vallen. Enkele blikjes en sinaasappels en een rol beschuit (?) rollen in de natte prut. Uit het groepje maken zich onmiddellijk twee jongens los; ze lopen richting oude dame. Die wijkt achteruit, heft dreigend haar stok in de lucht en roept iets. Ze lijkt op het ergste voorbereid. Maar de beide jongens zakken op hun hurken en beginnen de gevallen boodschappen te verzamelen. Ze willen die kennelijk aan de oude dame geven, maar die vertrouwt het niet. Ze doet nog een stap naar achteren en houdt haar stok omhoog. De jongens proberen het nog eens, maar zij geeft geen krimp. De Marokkaantjes doen de blikjes en sinaasappels dan terug in haar gevallen mand. Daarna ook de rol beschuit (?). Ze zetten het wagentje rechtop en zeggen iets tegen de oude dame. Die vertrouwt het duidelijk nog steeds niet want ze blijft op afstand. Dan gaan de jongens terug naar hun portiek.

Het duurt enkele minuten voordat de oude dame haar bezittingen durft te hernemen. Glibberend haast ze zich voorbij het groepje; de jongens roepen haar iets na. Dat was vast iets vriendelijks. ◀

advertenties

Wie echt luistert, ontdekt meer!

Test jezelf op:
www.luistereniseenbelevnis.nl

en meld je aan
als vrijwilliger bij Sensor
Chat- en telefonische hulpdienst

www.sensoor.nl/amsterdam

KANTOOROPLEIDINGEN

Boekhouden voor ZZP'ers
Secretaresse, Telefoniste/receptioniste.
Financieel medewerker
Medisch en juridisch secretaresse

Computer Educatie Amsterdam
020 - 623 39 32
Veembroederhof 105
info@cea-ccc.nl • www.cea-ccc.nl

De 7 Provinciën

design • bouwkundig ontwerp • uitvoering • bemiddeling o.g.

www.ydesign.nl 020-419 39 38 KNSM laan 867 1019 LK Amsterdam

